

Dominik kardinál Duka OP
arcibiskup pražský a primas český

V Praze, 16. února 2021

Pozdrav Litevci budoucnosti k příležitosti 103. výročí Litevské republiky

Milý, nově narozený litevský občane, který jsi měl tu čest přijít na svět v den, kdy si připomínáme obnovení nezávislosti Litvy s hlavním městem Vilniusem, vyhlášené Litevskou radou dne 16. února 1918. Litevský stát tak navázal na starobylou tradici, sahající daleko za dobu, od níž odvozujeme náš letopočet (narození Krista), a po staletích ruské nadvlády tak založil svou novodobou existenci. Léta, která následovala nebyla jednoduchá: První světovou válku následovala anexe Sovětským svazem, krutá diktatura Josifa Vissarionoviče Stalina, aby po pádu Sovětského impéria mohla v roce 1990 Litva vyhlásit svoji nezávislost, definitivně stvrzenou vstupem do struktur Severoamerické aliance NATO a v roce 2004 i do společenství evropských států, sdružených v Evropské unii. Věřím, že tato slova budou platit i v době, kdy budeš s odstupem času, třeba ve své dospělosti, při studiu na některé z evropských škol přemítat o dějinách své země.

Pocházím z České republiky, státu nacházejícího se v samotném srdci Evropy. Naše země se v minulosti občas potkaly, zmínil bych například olomouckého biskupa Bruna ze Schauenburku (1205-1281), který byl zvažován i za biskupa diecéze zahrnující litevské území. Sám jsem měl jednou možnost Litvu navštívit, a to při plnění slavnostních povinností plynoucích z blahořečení arcibiskupa Teofilia Matulionise, biskupa Kaišiadoryské diecéze, který strávil téměř 16 let v sovětských věznicích a pracovních táborech. Vazbu na Litvu jsem také získal rovněž v raných devadesátých letech, po pádu komunismu, kdy se pražský dominikánský klášter stal domovem litevských studentů bohosloví, kteří absolvovali pražskou teologickou

fakultu. Myslím také, že minimálně v druhé polovině 20. století naše země sdílely mnoho společných osudů: od osvobozenického boje za Druhé světové války, porážky nacismu, komunistickou totalitu 50. let 20. století a následnou cestu ke svobodě v 80. letech, vedenou velkými osobnostmi tehdejší doby: britskou premiérkou Margaret Thatcherovou, americkým prezidentem Ronaldem Reaganem a prvním polským a slovanským papežem, sv. Janem Pavlem II. Byli to oni, kteří nám svými zahraničně politickými kroky, ale také svými morálními postoji dokázali otevřít cestu ke svobodě.

Píši tyto řádky z perspektivy muže, který se po téměř osmdesáti letech svého pozemského života blíží k oné „cílové rovince“, kde mě čeká tak jako každého člověka konec mého pozemského běhu. K tomuto okamžiku vzhlížím s vírou v našeho Pána s nadějí ve vzkříšení a život věčný. Chtěl bych ti tedy dát jen jednu radu do tvého života, ale o to naléhavější: bojovali jsme s totalitními režimy dvacátého století, se zákeřnými diktaturami, které chtěly člověka násilně zotročit. Věřím, že když se ohlédnu zpět, mohu spolu s apoštolem Pavlem říci: „dobrý boj jsem bojoval, běh jsem dokončil, víru zachoval“. Přijmi tedy tuto svobodu jako jeden z nejcennějších darů, kterému se ti od nás, odcházející generace dostalo a udělej vše proto, abys mohl jednou podobné řádky napsat i Ty.

Nečeká tě život lehký, sám s obavami sleduji plíživost některých ideologií, ve kterých se už mnohdy ani nevyznám. Věřím však, že Ty i tvoji vrstevníci naleznete dostatek sil, abyste se jim a jejich snaze zpřevrátit přirozený řád věcí postavili a řekli: „*ne, naši svobodu si vzít nenecháme.*“

Ke zdárnému životnímu běhu žehná

✠ Dominik kardinál Duka OP
arcibiskup pražský a primas český